

Underbilag til bilag 8

INDENRIGSMINISTERIET

Den 7. juli 1982.

Indenrigsministerens kommentarer til hovedelementerne i et fælles forslag fra Danmarks Apotekerforening, Danske Apoteksteknikeres Forening og Dansk Farmaceutforening til kapitlerne 11 og 12 i forslag til lov om apoteksvirksomhed, fremsendt til folketingets kommunaludvalg den 24. maj 1982*)

Svar:

Foreningernes fælles henvendelse indledes med en præcisering af apotekerens stilling som privat næringsdrivende og af en fremhævelse af, at apotekerens indkomst i sjældent indgående grad er genstand for offentlig regulering. Det betones, at sundhedsmyndighederne – navnlig i sparetider – vil føle det som deres opgave på bekostning af apotekerens økonomiske interesser at holde medicinpriserne nede og begrænse apotekstilskudene. Herudover føles en mangel på retssikkerhedsgarantier – uvildigt ankenævn eller lignende – og der analogiseres til skatteområdet.

Jeg skal hertil bemærke, at vel er apoteksvirksomhed privat i den forstand, at apotekerne selv ejer produktionsapparatet, men der er ikke fri etableringsret og fri prisdannelse på dette område. Apoteksvirksomhed udøves på grundlag af et bevillingssystem, der sikrer de forskellige dele af landet en rimelig ligelig dækning af apoteksbetjening, og som giver apotekerne monopol på salg af lægemidler. Der er således ikke tale om noget konkurrencepres. Priserne fastsættes af det offentlige med henblik på at dække alle omkostninger i apotekerne set *under ét*. Et bestemt lægemiddel koster det samme overalt i landet, og der er således heller ikke nogen priskonkurrence. Som følge af forskelligheder i størrelsen af omsætning og omkostninger mellem apotekerne – og som et modstykke til konkurrencefraværet – er der med henblik på at sikre den enkelte apoteker en rimelig indkomstmulighed etableret et økonomisk udligningssystem. Apotekerne er sikret en tjenestemandslignende pension fra staten,

og det gældende afgifts/tilskudssystem har i mange år givet et voksende statsligt under-skud og medført, at pensionerne i væsentligt omfang er statsfinansieret.

Apotekerens stilling som privat næringsdrivende er således ikke at sammenligne med de vilkår, der ellers gælder for privat næringsvirksomhed. Der er således heller ikke tale om, at det offentlige afgifts/tilskudssystem (indkomstudligningen) kan sammenlignes med skat i mere traditionel forstand. Snarere kunne apotekerforeningens eget opkrævningssystem, der på basis af omsætning og overskud opkræver afgifter (kontingenter) til betaling af en stadig større mængde fælles opgaver (kollektivisering), sammenlignes med skat.

På baggrund af foreningernes indledende betragtninger foreslås forskellige former for »kontrol« med *dels* indenrigsministerens udnyttelse af bemyndigelsen til at udforme generelle regnskabsregler, *dels* sundhedsstyrelsens og indenrigsministeriets administrative afgørelser i konkrete sager af økonomisk betydning.

Ifølge det fælles forslag skal et særligt folketingsudvalg, bestående af finansudvalgsmedlemmer, godkende ministerens administrativt fastsatte regnskabsregler. Jeg skal i denne forbindelse bemærke, at foreningerne tidligere har afvist såvel at lade apotekernes fællesudgifter som procenter og beregningsgrundlag for afgifts/tilskudssystemet regulere via de årlige finanslove og dermed under indsigt fra folketinget. Den i lovforslagets § 51 foreslåede bestemmelse svarer fuldstændig til gældende lovs § 36, og der er i bemærkningerne til lovforslaget redegjort for de æn-

*) Først modtaget efter beretningens afgivelse.